

tím spíše, že je velká konkurence. Budete muset trochu slevit ze své ctižádosti. Stanete se zato svobodnými lidmi a vím, že to dovedete ocenit. Protože vás bohužel nikdo nevyučil žádnému praktickému povolání, vás, předem určené k ryzí reprezentaci, financuje můj přítel zakoupení dvanácti flašinetů ze Schwarzwaldu. Rozejdete se po světě, budete lidu vyhrávat k povzbuzení srdcí. Výběr árií, to je vaše věc. Proč plýtvat slovy – nejste skuteční Dreyfusové, Edisoni a Napoleonové. Jste jimi, abych tak řekl – z nedostatku lepších. Teď rozmnožíte řady mnoha svých předchůdců, těch anonymních Garibaldiů, Bismarcků a Mac-Mahonů, kteří se v tisících nepoznání toulají světem. V hloubi srdce jimi zůstanete navždy. A teď, drazí přátelé a vážení pánové, provolejte společně se mnou: Ať žijí šťastní novomanželé Rudolf a Bianka!“ – „Ať žijí!“ zvolali sborem. Černoši začali zpívat černošský song. Když se všechno utišilo, znovu jsem je pohybem ruky shromáždil, poté jsem se postavil doprostředka, vytáhl pistoli a zvolal: „A nyní sbohem, pánové, z toho, co za chvíli spatříte, si vezměte ponaučení, aby se nikdo nikdy neodvažoval odhadovati boží záměry. Neboť nikdo nikdy nepronikl k záměrům jara. Ignorabimus, drazí pánové, ignorabimus!“

Přiložil jsem pistoli k spánku a střelil jsem, ale v tom okamžiku mi kdosi vyrazil z ruky zbraň. Vedle mne stál důstojník feldjégrů, držel v ruce papíry a ptal se: „Pane, jste Josef N.?“

„Ano,“ odpověděl jsem udiven.

„A zdál se vám před jistou dobou,“ řekl důstojník, „standardní sen biblického Josefa?“

„Možná . . .“

„Souhlasí,“ řekl důstojník nahlížeje do papírů. „A víte, že tohoto snu si povšimli na nejvyšších místech a podrobili jej přísné kritice?“

„Neodpovídám za svoje sny,“ řekl jsem.

„Naopak, odpovídáte. Jménem Jeho císařského a královského Veličenstva vás zatýkám!“

Usmál jsem se.

„Jak pomalá je ruka spravedlnosti. Byrokracie Jeho císařského a královského Veličenstva je poněkud těžkopádná. Už dávno jsem ten časný sen překonal činy mnohem těžšího kalibru, za něž jsem si chtěl sám vyměřit spravedlivý trest, a hle, ten promlčený sen mi zachraňuje život. Jsem vám k dispozici.“

Spatřil jsem, jak se ke mně blíží četa feldjégrů. Sám jsem natáhl ruce, aby mi vložili pouta. Ještě jednou jsem odvrátil oči. Naposledy jsem spatřil Bianku. Stála na palubě a mávala kapesníčkem. Garda invalidů mi mlčky salutovala.